

ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐเชค
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐเชค

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีที่ล่วงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบต่างๆ ของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากกำไรจากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือ อสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายให้ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน

(ก) ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับได้แก่

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ในกรณีประเทศเชก

- ภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา
- ภาษีเงินได้ของนิติบุคคล

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้แจ้งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

- (ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใด ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตกอยู่ภายใต้ สิทธิของราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายไทย และ กฎหมายระหว่าง ประเทศ
- (ข) คำว่า "สาธารณรัฐเชก" หมายถึงอาณาเขตซึ่งสาธารณรัฐเชกมีสิทธิ ตามกฎหมายเชกและ กฎหมายระหว่างประเทศ
- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรือสาธารณรัฐเชก แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลอื่นใด ตลอดจน องค์กรใด ซึ่งถือเป็นหน่วยซึ่งอาจเก็บภาษีได้ ภายใต้ กฎหมายภาษี อากรที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
- (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคล หรือองค์กรที่ถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "วิสาหกิจ ของรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีสาธารณรัฐเชก ตามที่ บริบทกำหนด

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่มีสถานภาพ นั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง

(ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆทางเรือ หรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และใน กรณีของสาธารณรัฐเชกหมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือ ผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆที่ได้นิยาม ไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมิอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษี ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนบริษัท สถานจัดการหรือ โดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้หนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในรัฐนั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่น ที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจ ใกล้ชิดกว่า(ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์ อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดา นั้น ไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่งรัฐใด ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมี ที่อยู่เป็นปกติวิสัย

- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็น ปกติวิสัยในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของ รัฐที่บุคคลนั้นเป็น คนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของ ทั้งสองรัฐให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไข ปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน
3. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาแก้ไขปัญหาด้วยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งขุด ทรัพยากร ธรรมชาติอื่นใด
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่นา
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก ในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
 - (ฌ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือการให้คำแนะนำปรึกษา เกี่ยวกับการนั้น โดยที่ที่ตั้ง โครงการ หรือ กิจกรรมเหล่านั้นดำเนินติดต่อกันเป็น ระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน

- (ญ) การให้บริการบริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งรัฐใด โดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ทั้งนี้ กิจกรรม ในลักษณะนั้นดำเนินติดต่อกัน สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่ เกี่ยวเนื่องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือ หลาย ระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือน ในระยะเวลาสิบสองเดือน

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ เก็บ รักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการ เก็บรักษาหรือจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้ วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่ง ของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมซื้อสินทรัพย์เพื่อ วิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ โฆษณา การให้ซื้อสินทรัพย์ การวิจัย ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้าย คลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วน ประกอบให้แก่ วิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุ วรรค (ก) ถึง (จ) โดยมี เงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจ ประจำเป็นผลจากการประกอบกิจกรรมดังกล่าวอันมี ลักษณะเป็นการ เตรียมการ หรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของ วรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถาน ประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่ง อำนาจในการ ทำสัญญาในนามของ วิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่างๆของ บุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการ ซื้อของหรือ สินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (ข) ไม่มีอำนาจดังกล่าวแต่ได้เก็บรักษาอย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าว ถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของ ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของ วิสาหกิจนั้น และ ดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนาม ของ วิสาหกิจนั้นอยู่เป็น ประจำ หรือ

- (ค) ไม่มีอำนาจดังกล่าว แต่ได้จัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อ วิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติธุระในธุรกิจของตนอย่างไรก็ตาม ถ้ากิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดได้กระทำในนามวิสาหกิจนั้น หรือกระทำในนามของวิสาหกิจนั้นกับวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

6. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมถึงเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานมิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจเช่นว่าแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ของข้อนี้ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ธุรกิจแห่งสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม การจ่ายดังต่อไปนี้มิให้นำมาหักในส่วนที่เป็น (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการถาวรจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้นในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่าย อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อเป็นการทดแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่น ๆ หรือในรูปของค่านายหน้าเพื่อการจัดบริการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้หรือค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมให้แก่สถานประกอบการถาวรยกเว้นในกรณีวิสาหกิจการธนาคาร ในทำนองเดียวกัน ไม่ให้นำต่อไปนี้มาพิจารณาในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรที่เกี่ยวกับจำนวนที่สถานประกอบการถาวรเรียกเก็บ(ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) จากสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่าย อื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อเป็นการทดแทนสำหรับการใช้แบบหรือสิทธิอื่นๆ หรือในรูปของค่านายหน้าสำหรับการจัดบริการพิเศษหรือเพื่อการจัดการให้ หรือเว้นแต่กรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคาร ค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่สถานประกอบการถาวรเป็นผู้ให้กู้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจแห่งนั้น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายหรือของสินทรัพย์ของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวรหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆของวิสาหกิจ มิให้บทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อนี้ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นในการกำหนดผลกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการปันผลนั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตาม วิธีกำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆเงินได้หรือกำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 5๐ ของภาษี
3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 แก่เงินได้หรือกำไรที่เกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีนี้
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับ เงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์ หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้ หรือกำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไข เหล่านี้ แต่มิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็น กำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านี้อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ

ละ 1๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะต้องวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดเหล่านี้โดยความตกลงร่วมกัน วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้นหรือสิทธิ อื่นๆซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จาก สิทธิ อื่นๆของบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับ เงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มี ถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ทราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือทราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดๆในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นในการจำหน่ายกำไรของสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง นั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ยและเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินกว่าร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้น ได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน
3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้กับรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง

- (1) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (2) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้า แห่งประเทศไทย
 - (3) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (4) สถาบันต่างๆซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่ง ประเทศไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
- (ข) ในกรณีของสาธารณรัฐเชก หมายถึง รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐเชก และให้รวมถึง
- (1) ธนาคารชาติ
 - (2) ธนาคารร่วมเพื่อการพัฒนา
 - (3) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (4) สถาบันต่างๆซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลหรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกัน เป็นคราวๆไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากกาให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดเวลาให้ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ ของข้อนี้ด้วย

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยจ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเองส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมิสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ย

ขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้น
ในรัฐ ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของที่ได้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของที่ได้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระหนี้ให้คงแก่ภายีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรับผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิภาษีที่เรียกเก็บ จะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ซึ่งสิทธิในงานวรรณกรรม ศิลปกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ยกเว้น ภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปสำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุ หรือทางโทรทัศน์
 - (ข) ร้อยละ 10 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่น จำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ
 - (ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ ทั้งปวงเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดย ความตกลงร่วมกัน
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้สิทธิในงาน วรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์ม หรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ สิทธิบัตรเครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้น ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือกำเนิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญาเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้นและคำสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือกำเนิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่
6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษ ระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิ ที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิ หรือข้อสนเทศ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่าย และเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือ หรืออากาศยานเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้ที่จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐให้ในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากจำหน่ายหรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่นๆ

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. ในกรณีที่ผู้ที่ดินของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาแก่รัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมคล้ายคลึงอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ในการกำหนดเงินได้ให้กับการให้บริการนั้น จะยอมให้หักเป็นค่าใช้จ่ายซึ่งเกิดขึ้นในการให้บริการเช่นว่านั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่การให้บริการนั้นเกิดขึ้นหรือที่อื่น
2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึง กิจกรรม อิสระ โดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระ ของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิกและนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้น ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือหลาย ระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 183 วัน ในรอบระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง
3. แม้จะมีบทบัญญัติวรรคก่อนของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และการชำระเงินอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดง นักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทินักแสดง ละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคล ที่เกิดจากการกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติในข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำ
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช่บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และเงินได้ที่คล้ายคลึง กันที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น ได้รับการอุดหนุนในประการสำคัญจากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

ภายใต้บทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง สำหรับการทำงานในอดีต ให้เก็บภาษีได้เฉพาะรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วน ราชการ หรือองค์การนั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม จะเก็บภาษีค่าตอบแทนดังกล่าวได้เฉพาะในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้นถ้าบริการนั้นมีขึ้นในรัฐนั้น และถ้าบุคคล ธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรับผู้ทำ สัญญาของรัฐหนึ่ง หรือโดยส่วน

ราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ อันเนื่อง จากบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารของ รัฐนั้นจะเก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

- (ข) อย่างไรก็ดีตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดา นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15 , 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษาและผู้ฝึกงาน

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพ หรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การ ศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดีหรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก
- (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง
- (2) ทุนเงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

2. นักศึกษาและผู้ฝึกงานตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 จะได้รับการปฏิบัติเท่าเทียมกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่อยู่ในการ รับยกเว้น หรือลดหย่อนภาษีที่เก็บจากเงินได้จากบริการส่วนบุคคล

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในเวลาก่อนหน้าที่จะ ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการ ศึกษาใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี

เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการ ที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้นจะได้รับการยกเว้น ภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น

2. ความซื้อนี้จะใช้บังคับกับเงินได้จากการวิจัยเท่านั้น ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์ และมีได้เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลใดกลุ่มหนึ่ง

ข้อ 22

เงินที่ได้ที่มีไว้ใช้ขัดแย้ง

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งมีไว้ใช้ขัดแย้งในข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บได้ในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีสาธารณรัฐเชก การซ้ำซ้อนของภาษีจะหลีกเลี่ยงโดยวิธีดังนี้
 - (ก) ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในสาธารณรัฐเชกได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย สาธารณรัฐเชกจะยอมให้หักออกจากภาษีเชกที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น จำนวนเท่ากับภาษีที่ได้ชำระในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกิน จำนวนภาษีเชกที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมจากรายการเงินได้นั้น
 - (ข) เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติอนุวรรค (ก) คำว่า"ภาษีที่ได้ชำระในประเทศไทย" จะถือว่า รวมถึงจำนวนของภาษีไทยซึ่งควรจะได้เสียในประเทศไทยหากไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อน ให้ภายใต้กฎหมาย ส่งเสริมพิเศษอื่นใดเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือซึ่งอาจมีการประกาศเปลี่ยนแปลงแก้ไขบางส่วน หรือประกาศเป็นการเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ในภายหลัง
2. ในกรณีประเทศไทย การซ้ำซ้อนของภาษีจะหลีกเลี่ยงโดยวิธีดังนี้
 - (ก) หากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ใน สาธารณรัฐเชก ประเทศไทยจะยอมให้หักออกจากภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น จำนวนเท่ากับภาษีที่ได้ชำระในสาธารณรัฐเชก อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่า จำนวนภาษีไทยที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมจากรายการเงินได้นั้น
 - (ข) เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติอนุวรรค (ก) คำว่า"ภาษีได้ชำระในสาธารณรัฐเชก" จะถือว่า รวมถึงจำนวนของภาษีเชก หากไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อน ให้ภายใต้กฎหมายส่งเสริมการ

พัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเชค ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันลงนามในอนุสัญญาฯนี้หรือซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบางส่วนหรือประกาศเป็นการเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ในภายหลัง

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดใดๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทั้งหมด หรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกับของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตาม
4. ไม่มีบทบัญญัติใดในข้อนี้จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรอันอยู่ในบังคับของอนุสัญญาฯนี้

ข้อ 25

วิธีดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐนี้ หรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯนี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต้องเสียภาษีอากรผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ได้ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้บัญญัติไว้โดยกฎหมายในของรัฐผู้ทำสัญญาดังกล่าวคำร้องจะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษี อันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯนี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าคนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่นำพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีบัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ อันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือของกฎหมายภายใต้ของรัฐคู่สัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรในขอบข่าย แห่งอนุสัญญานี้เท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้น ไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวกับการประเมินหรือการจัดเก็บภาษีอากรการบังคับ หรือการฟ้องร้อง หรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากร ซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้ถือบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมิอาจจัดหาได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศ ซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้าหรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสะดวกเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้ มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบัน และจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ โดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญาจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือนำส่งใน หรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นใน หรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ของปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้น ภายหลังจากวันสิ้นสุดของระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือนำส่งใน หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ เมื่อวันที่..... ปีพุทธศักราช.....เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐเชค